

בע"א (חדרה) 7373-07-13 - וליד מואסי נ' עיריית חדרה

בית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

בע"א 7373-07-13 מואסי נ' עיריית חדרה

תיק חיצוני:

בפני כב' השופט טל תדמור-זמיר

וליד מואסי

מבקש

נגד

עיריית חדרה

משיבה

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול הודעות תשלום קנס בגין 8 עבירות חניה (להלן: "הדו"חות") אשר בוצעו על ידי המבקש לכאורה, בשנת 2003, בתחום שיפוטה של עיריית חדרה (להלן: "המשיבה").

בגין שמונת הדו"חות נפתחו למבקש שני תיקי גביה כדלקמן:

תיק מספר 247890000002 - בגין 5 דוחות חניה.

תיק מספר 247890000003 - בגין 3 דוחות חניה.

טענות הצדדים

המבקש טוען כי מעולם לא קיבל הודעה או דרישה בגין הדו"חות, ולכן מבקש לקבוע כי הקנסות התיישנו. לטענת המבקש נודע לו לראשונה על קיומו של חוב בגין דו"חות החניה לאחר קבלת מכתבי "תזכורת חוב" בדבר דרישה לתשלום מס עפ"י סעיפים 4 ו-5 לפקודת המיסים (גביה) מיום 17.3.13.

בד בבד עם הגשת הבקשה לביטול הדו"חות, הוגשה בקשה להארכת מועד להישפט, במסגרתה חזר המבקש על אותה טענה.

המשיבה טוענת כי יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקש לא העלה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתו. כך גם מציינת המשיבה כי בקשת המבקש כללית וסתמית ונעדרת פירוט מינימאלי נדרש.

עוד מציינת המשיבה כי ככל שקיימת טענה לעניין התיישנות העונש הרי שזו איננה בסמכותו העניינית של בית משפט זה אשר דן בשאלת התיישנות העבירה בלבד.

באשר לתיק גביה מספר 247890000003 - בגין 3 דו"חות חניה (21703665 ; 21633862 ; 22007868) הודיעה המשיבה כי היא מסכימה למחיקתם, שכן לא מצאה אישורי הדואר לדו"חות האמורים.

באשר לתיק גביה מספר 247890000002 בגין 5 דו"חות הנוותרים, טוענת המשיבה כי למבקש נשלחו מספר דרישות תשלום במהלך השנים, בצרפה אישורי מסירת דואר רשום ופלטי מחשב לתמוך טענתה. לפיכך, טוענת המשיבה, שהמבקש ידע על הדו"חות מזה מספר שנים ומשלא עשה דבר, יש לדחות את הבקשה אף מחמת שיהוי ניכר בהגשתה.

דין

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

ראשית, יש לציין כי טענה לפיה לא ניתן עוד לגבות את הקנס בשל התיישנות, הינה טענה להתיישנות העונש. התיישנות זו שונה מטענת התיישנות העבירה, כיוון שהיא מניחה את קיומם של ההרשעה וגזר הדין ואיננה מבקשת לערער עליהם אלא על האפשרות לאכיפתו של הקנס שהוא העונש.

במקרה דנן עסקינן בעבירת קנס מסוג "חטא" ובהתאם לסעיף 10 לחסד"פ, תקופת ההתיישנות לגביה היא 3 שנים.

אבהיר כבר עתה, כי טענות ביחס להתיישנות העונש, מצויות בסמכותו העניינית של בית משפט השלום, ולא יישמעו בבית המשפט לעניינים מקומיים. (ראו לעניין זה: ע"פ 3482/99 **אריה פסי נ' מדינת ישראל**).

משכך, ככל שהבקשה מתייחסת להתיישנות העונש, דינה להידחות מחמת חוסר סמכות עניינית.

שנית, בקשת המבקש אכן כללית ונעדרת כל פירוט מינימאלי. פרט לטענה כי "מעולם לא קיבל הודעה או דרישה עבור הדו"חות ועל כן הקנסות התיישנו" לא טען דבר.

יפים לעניין זה דברי ביהמ"ש בעפ"א (ת"א) 80082/06 **מקובר רונית נ' מדינת ישראל** (28.9.06):

"מצופה ממערער הטוען טענת התיישנות, כי ייכבד וייכנס לפרטי העניין ויפרוש בפני ביהמ"ש את מסכת האירועים, כולל תיארוך, על מנת שביהמ"ש יוכל להסיק כי בשים לב למועד ביצוע העבירה ובשים לב למועד הגשת הדוח או הגשת כתב האישום - אכן התיישנה העבירה.

במקרה דנן הסתפקה המערערת בהעלאת טענת התיישנות כללית. סתמה ולא פירשה. המערערת לא פירטה את מועדי החניה נשוא הדוחות, אף לא את מועדי משלוח הדואר הרשום, ומשכך, ובהיעדר ראיה למועד משלוח הדוחות, לא יכול ביהמ"ש לערוך את המניין הדרוש לצורך הסקת מסקנת ההתיישנות".

לדידי די בכך כדי לדחות הבקשה.

שלישית, מדובר בבקשה אשר הוגשה בשיהוי ניכר. המשיבה צרפה לתגובתה אישור מסירה ממנו עולה כי המבקש קיבל לידיו הודעה או דרישה בגין תיק גביה מס' 247890000002 ביום 7.7.10.

שבתי ועיינתי בבקשת המבקש בנסותי למצוא תשובה לשאלה מדוע ישב המבקש בחיבוק ידיים מאז שנת 2010 ועד היום, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלה האמורה.

באשר לבקשה להארכת מועד להישפט - גם במסגרת בקשתו זו לא פירט המבקש מאום ולמעשה לא קיים את הוראות סעיף 230 לחסד"פ המטיל חובה על המבקש להישפט באיחור לעלות נימוקים מיוחדים.

ראה לעניין זה רע"פ 329/10 סדגר נ' משטרת ישראל (27.1.10) -

"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז אז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם

(טרם פורסם, 6.1.2009).

סוף דבר

בהתחשב בכל שפורט לעיל, העדר הפירוט בבקשה, השיהוי הניכר בהגשתה מבלי שהובאו נימוקים להגשתה באחור כה רב, ובכפוף להודעת המשיבה לפיה הדו"חות מושא תיק גביה מס' 247890000003 יבוטלו, הריני דוחה הבקשה.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ג' חשון תשע"ד, 07 אוקטובר 2013, בהעדר הצדדים.